

Pärskeitä

122 vuotta laatujournalismia

3|2019–2020

Ressut vierailivat Roomassa s.18

Vanhojen ressujen haastattelu s.12

Penkkarit s.4

Pärskeitä

3 | 2019-2020

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 6 Vuoden ressun valinta löi ällikällä
- 8 Wanhat 2020
- 10 How to enjoy the small things in life
- 11 Pitkämatalaisen koulumatka
- 12 Vanhojen ressujen tarinoita
- 14 Huone 378
- 17 It's not business, it's personal
- 18 Ressut Rooman auringon alla
- 20 Social media
- 22 The Korean skincare routine
- 24 A basic guide to taking better photos
- 26 Kolumni
- 27 Sanottua

Etukansi: Ella Martikainen
Takakannen kuvitus: Lotta Tasa

Etkö halua arkistoida Pärskeitä-lehteä itsellesi? Palautathan lehden Pärskeitä-laatikkoon, joita on koulumme kirjastossa. Näin voimme kerätä vanhoja Pärskeitä koululle ja nauttia niistä myös jatkossa!

Do you not wish to keep your Pärskeitä after you have read it? Please return the magazine to one of our Pärskeitä boxes that are in the school library. This way we may collect old editions to the school and enjoy them in the future as well!

Uusia päivityksiä saatavilla

Ennen ei ollut kaikki hyvin, mutta moni asia oli toisin. Lähes neljän vuoden lukiotaipaleeni jälkeen voin katsahtaa taakseni ja miettiä, mitä kaikkea tässä onkaan oikeastaan tapahtunut. Muinaisena aikana, vuonna 2016, kun aloitin Ressun lukion, kurssikokeetkin tehtiin vielä paperille. Nyt sitä on vaikea uskoa todeksi.

Sähköistyminen on muutamassa vuodessa nielaissut koko lukiolaitoksen. Vuodesta 2019 alkaen kaikki ylioppilaskirjoitukset on tehty sähköisesti. Esseen kirjoittaminen paperille tuntuu nykyään omituiselta ajatukselta. Miksi tehdä asioita niin vaikeasti? Toisaalta sähköinen matematiikka on aiheuttanut ainakin minulleajoittain harmaita hiuksia. Vuosikurssini pääsi lukioaikanaan koeajamaan uutta opetussuunnitelmaa ja Ressussa maistelimme myös tuntijakokokeilua, jonka myötä saimme valita kursseja vapaammin kuin tavallisesti. Ressu oli hankkeen pilottikouluna, ja olimme tavallaan etuoikeutetussa asemassa valitsemassa kursseja normaalia vapaammin. Luonnontieteiden opiskelijoita ja niitä, jotka osasivat suunnitella opintonsa järkevästi jo alussa, kokeiluun osallistuminen varmaankin helpotti. Minä en lukeutunut tähän joukkoon.

Monet abit ovat suunnanneet katseensa jo kohti orastavaa yhteishakua. Ikäluokkani korkkaa tänä keväänä valintakoeuudistuksen, jonka ansiosta ylioppilaskirjoitusten arvosanoilla voi päästä suoraan yliopistoon. Pääsykokeet eivät siis ole enää pakollinen paha, ainakin jos onnistuu kirjoituksissa kerralla, ja lukiolaisten stressi vähenee abikeväältä. Pidän tätä kauniina ajatuksena. Abeille ehkä kuitenkin syytä tiedottaa mahdollisesta sisäänpääsystä aiemmin kuin muutama päivä ennen pääsykoetta.

Lukion työskentelytapojen ja systeemien lisäksi myös ympäristö muuttunut ikäluokkaniressuilla. Aloitin lukion vanhassa Kalevankadunrakennuksessa, ja tänä keväänä päätän sen peruskorjatussa Ressussa. Muutama vuosi vierähti Lehtikuusentien käytännöllisissä, mutta vähemmän henkeissä tiloissa. Ilahduttavaa päästä lukion loppusuoralla vielä hetkeksi takaisin Kalevankadulle.

Neljän viime vuoden aikana on venkslattu, säädetty, opittu, sopeuduttu, turhauduttu ja ehdottomasti myös iloittu. Suomalaista lukiota ja Ressua on myllerretty uuteen uskoon. Yksityiskohdissa on yhä hiomista, hyvään suuntaan ollaan menossa.

Pärskeitä jatkaa myös erinomaiseen suuntaan. Haikein, luottavaisin mielin luovutan päätoimittajan pestini seuraavassa numerossa aloittavalle taitavalle Erika Tilanderille. Uutena toimitussihteerinä aloittaa Kasper Janhunen. AD:na Ella Martikainen ja English editorina Noah Kleidosty.

Muutoksilta en ole päässyt lukioni aikana välttymään. Suurin muutos on kuitenkin minussa, siinä ihmisessä, joksi tämä ympäristö ja ilmapiiri ovat kannustaneet kasvamaan. Tulevaisuus on minulla ja varmasti monella muullakin vielä usvan peitossa, ja hyvä niin. Esikuvani Tuutikki kiteyttää asian viisaasti: "Kaikki on hyvin epävarmaa, ja juuri se tekee minut levolliseksi."

Venla Naapuri

Päätoimittaja Venla Naapuri	English editor Labiba Abdul	Liisa Juntunen Inkeri Jussila Aino Kaitaharju Nea Kemppainen Anna-Liisa King Noah Kleidosty	Maija Nikolaevskaja Iris Perttuli Aune Reniers Max Ruohomaa Elsa Schumacher Halla Stengård Lotta Tasa Taimi Xu	Avani Yadav Xin Ye	Julkaisija Ressun lukio PL 10304 00099 Helsingin kaupunki Instagram @parskeita
Toimitussihteer Susanna Lehtonen	Toimituskunta Venla Ahola Artturi Hiiri	Aino Koski Ella Martikainen		Ohjaava opettaja Tiia Tempakka	
AD Jonna Taipale	Linda Honkanen Kasper Janhunen				

Pärskeitä-lehden painatuksen maksavat Ressut ry, Lydia ja Karl G. Lindbergin avustusrahoista, Ressun lukion koti ja koulu ry sekä opiskelijakunnan hallitus. Kiitos arvokkaasta tuestanne!

Tapahtunutta

Penkkareista saatiin nauttia taas tänä vuonna Kalevankadulla.

Wanhat kuuntelivat Ari Huovisen puhetta käsi sydämellä. Punainen nauha leikattiin Ressun päivän kunniaksi.

Vuoden ressun valinta löi ällikällä

Tänä vuonna vuoden ressut valittiin poikkeuksellisesti koulun henkilökunnan joukosta. Ressut ry palkitsi rehtori Ari Huovisen ja virka-apulaisrehtori Veli-Pekka Lehtisen koulurakennuksen peruskorjauksen eteen tehdystä työstä ja pitkästä uurastuksesta Ressun hyväksi.

VENLA NAAPURI, KUVAT JONNA TAIPALE

Yleensä on ollut tapana valita vuoden ressu alumnien joukosta. Tänä vuonna on ensimmäistä kertaa valittu vuoden ressu henkilökunnan jäsenistä. Mitä ajattelet tästä?

Ari: Ajattelen samaa, mitä olen aina sanonut, eli alumnien pitäisi valita koulun käynyt opiskelija. Näen, että ensisijaisesti pitäisi palkita opiskelija. Arvostan tätä valintaa kyllä ja ymmärrän miksi se on tehty, mutta jos olisin ollut itse siellä päättämässä, niin en olisi kannattanut tätä valintaa.

Vellu: Olin tosi yllättynyt. En ollut ollenkaan ajatellut, että näin voi käydä. Otan palkinnon nöyränä ja kiitollisena vastaan, mutta kyllä se tuli ihan puun takaa. Sikäli aika harvinaisen tilanne, koska aina aiemmin vuoden ressut ovat tienneet ennen julkistamista valinnastaan. Hyvä kuitenkin että se tuli yllättäen, koska muuten olisin saattanut olla vaivautunut asiasta etukäteen. Kun se tuli yllätyksenä, ei voinut rimpulla.

Millainen on suhteesi Ressun lukioon?

Vellu: Se on tosi vahva. Olen aina tykännyt tulla töihin ja olla täällä. Sanoisin jopa, että tämä on enemmän kuin työpaikka. En ole koskaan hakenut täältä minnekään muualle, vaikka mahdollisuuksia varmaan olisi ollut. Joku on kysynytkin, että miksi et ole hakenut muualle, ja olen sanonut, että aika vaikea on lähteä Ressusta pois.

Ari: Se on hyvin läheinen ja rakas, tietysti. Olen historian-tutkija ja -opettaja ja arvostan kaikkia kansallisia hyviä perinteitä. Tällaista instituutiota on hyvä kehittää. Mehän tuotamme Suomeen älymystön. Tavallaan rakennamme Suomea tämän koulun kautta. Meidän sivistyneistömme tulee pitkälti tämän koulun kautta, myös monien muiden koulujen tieteenkin. Henkinen pääoma on Suomelle kaikkein tärkeintä, mitä olen aina korostanut ja tuonut esille. Tärkein luonnonvaramme ovat nuoret ihmiset.

Ari Huovinen

Käynyt Mikkelin yhteiskoulun lukion.

Ollut Ressun rehtori 20 vuotta.

Taustaltaan historiantutkija ja kasvatustieteilijä. Opiskellut myös kansantaloustiedettä ja yhteiskuntapolitiikkaa.

"Parasta työssäni ovat opiskelijat. Näin se vain on. Opiskelijoita varten täällä ollaan ja tehdään tätä työtä."

Onko sinulla jotain hauskaa tai erityistä muistoa vuosi- en varrelta?

Ari: Kyllähän lakkiaiset sykehdyttävät aina, ja kamppailupäivä on tietysti myös hieno prosessi. Mieleen ovat jääneet myös monet isot hankkeet, jotka ovat vaatineet pitkää työtä, esimerkiksi Delf Scolaire -tutkinnon tai Sprachdiplomin saaminen tähän taloon ja myös IB-lukion perustaminen. Mieleenpainuvaa on ollut myös tämän rakennuksen peruskorjaaminen, tässä on ollut paljon vaihteita.

Vellu: Kyllähän niitä on aika paljon. Kansainväliset projektit ovat jääneet hyvin mieleen. Olen ollut mukana käynnistämässä montaa juttua, esimerkiksi Kiina-yhteistyötä ja Lyon-vaihtoa. Ehkä yksi parhaista muistoista on eräs Kiinan-reissu. Siitä on jo kauan, se oli varmaan toinen Kiina-delegaatio täältä. Olin siellä Jämsän Johannan kanssa ja mukana oli aivan huikea opiskelijaporukka. Silloin kun lähdetään koulusta pois, niin se ryhmä on ihan erilainen ja hitsautuu eri tavalla yhteen.

Millä tavalla Ressua pitäisi kehittää tulevaisuudessa?

Vellu: Sanoisin, että se on asennekysymys. Mielestäni tulisi tehdä töitä sillä asenteella, että tämänhetkinen koulu ei ole valmis koulu. Maailma ympärillä muuttuu, emmekä me voi vetäytyä tänne pin-koodin taakse ja tehdä täällä asioita vain siten, kuin olemme tottuneet, ja uusi tapa voi virkistääkin. Toisaalta samaan aikaan kun asioita pitäisi pystyä tekemään uudella tavalla ja paremmin, meidän olisi ehkä nykyisessä kiireessä ja häsläyksessä ja multitaskauksessa syytä oppia vähän hellittämään välillä ja yrittää keskittyä yhteen hetkeen ja ihmisten kohtaamiseen. Siinä voisi olla paljon voittajia.

Ari: Opiskelijoiden osallisuutta voisi olla vielä enemmän. Meillä on iso koulu ja hirveän paljon osaamista. Täällä on lahjakkaita ihmisiä, erilaista osaamista ja rikastuttava ilmapää. Koulukin voisi hyötyä siitä vielä enemmän. Ympäristö muuttuu aika vauhdikkaasti, ja mekin muutumme, mutta emme yhtä nopeasti. Yritetään kuitenkin pitää tämä aika perinteisenä. Meillä on niin hyvä konsepti tässä, että sitä ei kyllä kannata kovin lähteä muuttamaan.

Millaisena näet Ressun tulevaisuudessa?

Vellu: Tulevaisuudessa pystytään varmaan yhä enemmän vastaamaan tämän päivän haasteisiin ja siihen, mitä opiskelijat lukiokoulutukselta odottavat. Uusi opetussuunnitelma on nyt myös tulossa. Jää nähtäväksi, kuinka paljon uutta se sitten lopulta tuokaan. Meille tulee pian uusi koulurakennus ja Ressu muuttuu vielä vähän suuremmaksi, kun tulee tällainen kahden koulun kampus. Se tuo varmasti paljon mahdollisuuksia, mutta luultavasti myös yllätyksiä. Kaupungilta se on aivan valtava satsaus ja hieno mahdollisuus. On haluttu tehdä Ressun lukiolle kaksi huikeaa, viimeisen päälle olevaa keskustakoulua. Sehän olisi voinut mennä aivan toisinkin. Hienoa, että 130 vuoden perinteitä on arvostettu.

Veli-Pekka Lehtinen

Käynyt pienen lukion Kokemäellä.

Ollut Ressussa töissä 24 vuotta.

Koulutukseltaan liikunnanopettaja ja opinto-ohjaaja. Myös rehtorin pätevyys.

"Parasta työssäni on se, että saan olla mukana opetus-, kasvatus- ja koulutustyössä, sillä se kiinnostaa minua. Parasta on myös se, että saan tehdä töitä tällaisten opiskelijoiden ja tällaisen henkilöstön kanssa. Kukaan ei kahlehti tekemistä liikaa, vaan voidaan yhdessä porukalla miettiä ja innovoida, kuinka kehittää koulua."

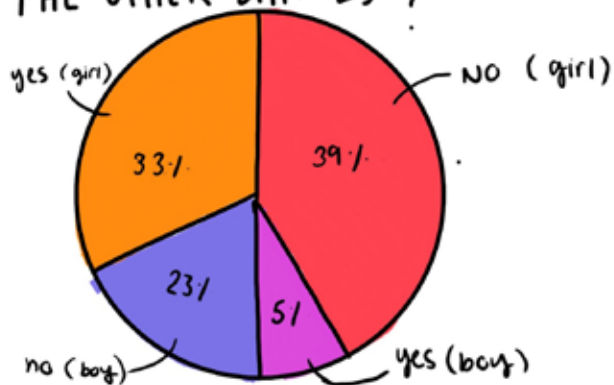
Ari: Näen sen loistavana. Ressu on ollut Suomen merkittävimpiä oppilaitoksia monessa suhteessa koko historian. Meillä on vahva asema ja tuloksemme ovat aivan loistavia siinä, miten opiskelijat pääsevät jatkokouluun, vaikka missään tilastoissa niitä ei olekaan. Eivät hyvät ylioppilastutkintotulokset ole koulumme tärkein tehtävä, vaan hyvien lähtökohtien luominen sille, millaisiin tehtäviin ja paikkoihin opiskelijat sitten Suomessa tai muualla menevät ja mitä he tekevät elämänsä aikana.

Myös se on tärkeää, ettei takerruta olemassa oleviin systeemeihin. Se ei ole musta enough, vaan pitää miettiä, mitä voisi vielä tehdä paremmin. Aina ei tarvitse tehdä asioita samoin kuin aikaisemmin. Toki jos on hyvä rakenne, niin sitä kannattaa ylläpitää, mutta sitä pitää myös voida muuttaa.

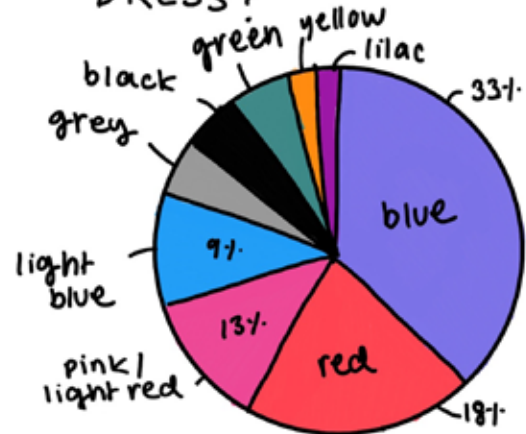
Wanhhat 2020

Kyselyyn vastasi 124 opiskelijaa, jotka tanssivat vanhojen tanssit vuonna 2020. AINO KOSKI

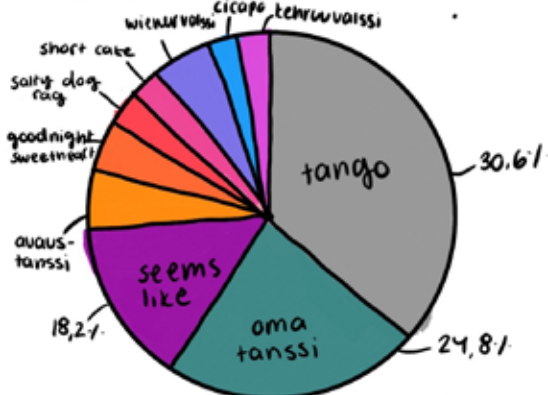
DID GOODNIGHT SWEETHEART
CAUSE YOU MORE STRESS THAN
THE OTHER DANCES ?

WHAT COLOUR WAS YOUR
DRESS ?

FAVOURITE DANCE ?

DID YOU STEP ON YOUR
DANCE PARTNER'S TOES

HOW MUCH MONEY DID
YOU SPEND BECAUSE OF
WANHAT ?

BOYS WHO DANCED IN BOTH
SHOWS, DID YOU MANAGE JUST
FINE OR WAS IT VERY TIRING?

BEST THING ABOUT WANHAT :

- yhteishenki.
- ihmiset.
- ystävä ja hyvät murshot.
- vanha Ylioppilastalo.
- harjoitukset.
- dancing.
- Meeting and dancing with different people. Also getting closer with my gf.
- The people bonding with each other in the wanhhat of course.

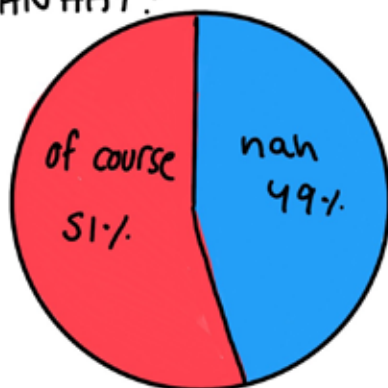
DID YOUR GLOVES
STAY ON?

DID YOU GO TO THE
HAIRDRESSER TO GET
YOUR HAIR DONE?

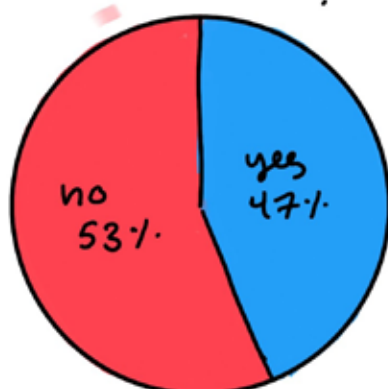
DID YOU GO TO
THE BARBER FOR
WAN HAT?

DID YOU HAVE A
HOOP SKIRT?

DID YOU DANCE
WITH HEELS?

WAS GOING TO THE
BATHROOM WITH A HOOP
SKIRT AS DIFFICULT AS
EVERYONE SAID IT WOULD
BE?

FUN THINGS THAT HAPPEND DURING THE DAY :

- Vessassa käynni mekon kanssa. Tuli käymä kavereiden kanssa invaressassa tavallista enemmän.
- Aapo catching a shoe.
- Bändi alkoi soittaa jorain aivan kummaa versioha cicaposta ja kaikki hämmenhi.
- Katsekontakti kameraan pääsi uuhisiin ahi.

How to Enjoy the Small Things in Life

The saying “life is short” can be interpreted in different ways. Life can be busy and hectic; daily life goes by so fast and we barely have much time to absorb what is happening, since there is so much going on. The truth is that the majority of our lives is everyday life (going to school/work, e.g.) so we should try and make the most of it by enjoying every little bit, because who knows what the future has in store for us.

ANNA-LIISA KING

Our daily lives can be so busy sometimes, I find that at times I long for the weekends, which go by even faster when I am anticipating them. One way to enjoy daily life is to live in the moment and be present. If you are only thinking and worrying about the future, you won't be able to fully acknowledge the present, and therefore it won't be as enjoyable as it could potentially be. You can, for example, enjoy the views when you are on the bus or train. Whilst eating lunch at school, consider not staring at your phone, but have a good chat with your friends. Being present also links to the next point, which is about having a good rest and sleeping enough.

It is near impossible to enjoy and embrace daily life fully if you are constantly tired and sleep-deprived. Sleeping is one of the most important things in life in general, because it allows you to be able to learn and experience new things. I know it can be difficult sometimes to go to sleep moderately early, but I always try and think about how I will feel in the morning if I don't go to bed soon. Having a good night's sleep will allow you to start the day on the right foot, and most likely contribute to you having a better and more successful day.

Spending time with people you enjoy spending time with will make your day or week more enjoyable. In general, spending time with friends, for example, boosts and improves your mood and helps you relax. It might also take your mind off things that you are worried about and cannot affect. If your friends are around the same age as you, there is a strong possibility that they will understand and be able to relate to things that you are going through, whether it be positive or negative.

Keeping an open mind towards new things and experiences will not limit you in finding something that you might enjoy doing. If you are narrow-minded and don't think new things could bring you happiness, it might limit your chances and possibilities. Chances are that something you haven't tried or experienced might bring you immense

amounts of joy and happiness, for example, a new hobby.

Overall, unfinished tasks, such as school work will take away from you enjoying your free time. This is because these unfinished tasks might be in the back of your mind

“One of the most obvious ways of enjoying everyday life is by doing things that you enjoy doing--.”

whilst you are trying to enjoy your free time, which in the end makes your free time less enjoyable. If you try and do your work as early as possible, you can fully embrace the free time you have and thoroughly enjoy it. One of the most obvious ways of enjoying everyday life is by doing things that you enjoy doing, whether it be reading a good book or watching an interesting television show. I enjoy going on walks and spending time outside with my dog every day because fresh air takes my mind off things I might be worrying about (usually something to do with school). I also enjoy listening to music because it makes me happier and boosts my mood. I also rarely read because I never find enough time for it and it takes me ages to find a book that I fully enjoy, but I am working on improving in this and being less critical about the things I read. I hope you will take the time to think about how you can positively improve your everyday life by finding more ways to make it more enjoyable.

Mitä menetät ja miltä säästyt, kun koulumatkasi on lyhyt

Vaikka Ressu on kiistatta sijainniltaan maailman helsinkiläisin lukio, lähes puolet ressuista on käynyt yläkoulun pääkaupungin ulkopuolella. Heistä moni tulee lukioomme kaukaa, jopa susirajana tunnetun Kehä III:n takaa, ja joutuu valitsemaan kahdesta vaihtoehdosta: muutto koulun lähelle tai pitkä koulumatka. Jälkimmäisen valinneet elävät omaleimaista arkea, jossa on plus-sansa ja miinuksensa. ARTTURI HIIRO

Joka arkiaamu, kun muut ressut vielä nukkuvat, pitkämatkalaisen herätyskello soi epäinhimilliseen aikaan, jotta hän ehtii aikaiseen aamubussiin tai -junaan, jonka vuoroväli voi olla pidempi kuin lähellä koulua asuvan koulumatka. Aivan ensimmäisenä pitkämatkalaisen on kuitenkin hankkiuduttava sinne, mistä aamuvuoro lähtee: ihan joka pellonkulmasta ei mene suoraa eikä välttämättä edes vaihtolinjaa Helsinkiin. Tämän ymmärtäminen voi olla vaikeaa HSL:n kattavaan linjastoon tottuneelle. Suoraviivaisen ja yhtäjaksoisen matkan sijaan pitkämatkalainen saattaa joutua ensin kävelemään, pyöräilemään tai matkustamaan harvoin kulkevalla paikallisbussilla päästäkseen aloittamaan kuntainvälisen siirtymisen. Aikataulutkaan eivät aina ole hänen puolellaan, vaan tuon tuostakin ressutoverit pääsevät bongailemaan aamutunnille myöhässä saapuvia, koko matkan rautatieasemalta tai Kampista juosseita raukkoja.

Pitkä koulumatka erottaa tehokkaasti kodin ja koulun toisistaan. Pitkämatkalainen ei käväise hypärillä kotona, ja yhden tunnin päivänä matkat kestäisivät niin paljon suhteessa tunnilla istuttavaan aikaan, että vapaapäivän voi pitää hyvällä omallatunnolla. Illan hämärtyessä kaukoliikenteen vuorotiheys laskee dramaattisesti samalla, kun pikkupaikkakuntien paikallisliikenne käy yöpuulle, mikä tarkoittaa, että illalla ja yöllä kotiin meneminen ei ole ilmoitusasia. Tästä huolimatta koulun ja kodin erottuminen ei ole vain negatiivista. On melkein päetuoikeutettua, että

raskaan koulupäivän jälkeen on varattu reilu levähdyshetki, jona ei ole enää koulussa muttei myöskään voi käydä koto-puolella odottavien kiireiden kimppeun. Pitkämatkalaiselle joukkoliikenneväline – kaukoliikenteessä poikkeuksetta mukavampi kuin lähiliikenteessä – toimii niin olo-, työ- kuin makuuhuoneenakin, jossa aamullakin ehtii vaikkapa tehdä päivän läksyt, katsoa lyhyen elokuvan tai jatkaa yöunia.

On helppo ajatella, että pitkää koulumatkaa kulkeva on tehnyt rohkeuden puutteessa kompromissin, kun on halunnut kaukaiseen lukioon muttei ole kyennyt muuttamaan omilleen ja sahaa sen seurauksena edestakaisin kahden paikan välillä. Todellisuudessa nimenomaan pitkämatkalainen ei ole tehnyt kompromissia: hän on onnistunut laajentamaan elinpiiriään ja on päivittäin mukana kahden eri paikkakunnan yhteisöissä ja menoissa. Kun oleskelee sekä Helsingissä että jollakin vähemmän kaupunkimaisella alueella, nauttii esimerkiksi toisaalta pääkaupungin tapahtumien hälinästä ja toisaalta maaseudun rauhasta ja tilasta. Koulun läheltä löytyvät kaikki tarvittavat palvelut ja riennot, kun taas kotoa ei ole pitkä matka luontoon (stadilaisille: erämaahan). Kaiken huipuksi työlään yksin asumisen välttäminen ei paljoa maksa. Kela näet sponsoroi jokaista pitkämatkalaista maksamalla 43 euroa ylittävän osan kuukausittaisesta matkalipusta. Pieni hinta siitä, että voi käydä kotoaan käsin Suomen parasta, susivapaata lukiota.

Vanhojen ressurujen tarinoita

Pärskeiden tiimi kävi Ressun päivänä haastattelemassa paikalle saapuneita koulun entisiä opiskelijoita ja opettajia. VENLA AHOLA, LINDA HONKANEN, KASPER JANHUNEN JA IRIS PERTTULI

Paula Rautoja

Paula Rautoja valmistui Ressusta vuonna 2002 ja muistelee lämpimästi entisiä opettajiaan, joista osa on vieläkin töissä Ressussa. Lukioaikojen ystävät ovat pysyneet läheisinä valmistumisen jälkeen. Nyt Rautoja työskentelee sosiaalialalla päihdetyön johtamistehtävissä. Peruskorjatusta koulurakennuksesta Rautoja mainitsee, että perusparannuksista huolimatta rakennus on edelleen tuttu.

Anneli Nukari

Anneli Nukari työskenteli Ressussa biologian ja maantiedon opettajana 80-luvun alussa ja rakasti työtään lukiossa. Hän muistelee lämmöllä, miten joka päivä oli ilo tulla töihin. Muistellessaan opettaja-aikojaan Ressussa Nukari mainitsee erään mieleenpainuneen kohtauksen, joka tapahtui biologian tunnilla. Nukari oli tekemässä demonstraatiota luokan edessä ja sytytti itsensä vahingossa tuleen, kun tulitikusta lähtenyt palanen osui hänen puseroonsa. Paita leimahti palamaan kauttaaltaan koko luokan edessä, mutta tuli saatiin sammutettua ajoissa.

Jukka Ahonen

Jukka Ahonen valmistui Ressusta vuonna 1972. Ressun päivää hän on tullut juhlimaan koululle jo useana vuotena. Tänäpäin hänet tuovat muun muassa hyvät kaverit, ja Ahonen kertoo, että koulu sitoo heitä. Ahoselle ovat jääneet elävästi mieleen koulun entisen rehtorin Antero Penttilän hautajaiset Vanhassa kirkossa. Hautajaisten jälkeen Ressun opiskelijat muodostivat kynttiläkulkueen Vanhalta kirkolta koulun oville. Ahonen muistelee: "Siunaustilaisuuden aikana oli alkanut sataa lunta, ja kaikkien opiskelijoiden päälaki ja harrat olivat valkoiset ja muuten vaatteet olivat mustat. Kaikki jotka olivat mukana varmasti muistavat tämän."

Leevi Lappi (vas.) ja Ville Kumpulainen (oik.)

Leevi Lappi on Ressun ylioppilas vuodelta 2015 ja Ville Kumpulainen vuodelta 2014. Kumpulainen kertoo osallistuneensa Pärskeiden toimitukseen muutaman vuoden ajan ja toimineensa muun muassa AD:na. Lappi taas kertoo osallistuneensa Nuori yrittäjyys -kurssille, joka innoitti hänet jatkamaan yrittäjyyttä vielä lukion jälkeenkin. Hän kertoo olevansa mukana startup-yrityksessä, joka kehittää perunoiden ilmastatusta. Sekä Lappi että Kumpulainen opiskelevat informaatioverkostoja Aallossa, ja Kumpulainen

kertoo valmistuvansa pian. He suosittelevat lämpimästi alaa monipuolisen sisällön ja varman työllistymisen takia.

Sarianna Niskala (vas.) ja Maria Klinkmann (oik.)

Sarianna Niskala (yo. 2011) ja Maria Klinkmann (yo. 2010) muistavat useita tarinoita ressuajoiltaan, esimerkiksi Lönnrotin patsaan syliin kiipeämisen. Niskala muistaa lahjoneensa puolikkaalla mutakakulla entisen italian opettajansa Rogerin osallistuakseen tunnin aikana järjestettyyn OPKH-kokoukseen. Hän muistelee Rogerin olleen tyytyväinen järjestelyihin. Klinkmann muistelee osallistuneensa kilpailun voittaneen Ari H. -ikkunakoristeiden tekemiseen. Koristeissa olivat Ari H:n kasvat. Naiset ovat ehtineet tehdä paljon Ressun jälkeen. He ovat opiskelleet kansainvälistä designjohtamista Aalto Art:ssa. Klinkmann on työskennellyt asiakkuusjohtajana mainostoimistossa ja Niskala on toiminut vaatekauppaketjun printtisuunnittelijana, ollut mukana perustamassa muutamia aaltolaisia startupeja sekä tehnyt freelancerina suunnittelutöitä.

Jarkko Hautamäki

Hautamäki on päättänyt uransa professorina yliopistolla. Hänet valittiin Vuoden ressuksi vuonna 2001. Hän muistelee poikien joutuneen tappeluihin lukioaikoinaan. Hän antoi silmälasinsa kavereille ja sitten alettiin lyödä, joskus välikäytävässä, joskus pihalla. "Mutta ei siinä mitään, sitten oppi tappelemaan", hän toteaa. Hautamäki muistaa kerhotoiminnasta Sarastuksen. "Oli juhlia, koska tarvittiin naisia. Juhlia joissa juotiin", naurahtaa hän raittiuserhon päätoiminnalle. Tähän aikaan Ressussa oli myös yhteiskunnallinen kerho, jossa keskusteltiin ja järjestettiin erilaisia tilaisuuksia.

Jukka Knuutila

Jukka Knuutila saapui paikalle tutustumaan remontoituun rakennukseen sekä muistelemaan omaa aikaansa Ressun lukiossa. Hänen tyttärensä opiskelee nykyisin Ressussa. Kysyttäessä omista kouluajoista hän vastaa: "Pojat oli poikia, kaikkien näköistä sattui ja tapahtui." Knuutila on vaikuttunut uudistetusta koulurakennuksesta, ja siitä kuinka paljon se on muuttunut hänen kouluajoistaan. Hän kertoo, kuinka esimerkiksi ennen nykyisen rehtorin kanslian paikalla oli fyysikan luokka. Ressusta valmistuttuaan, vuonna 1998, hän meni opiskelemaan Polille ja on sittemmin työskennellyt suomalaisen lääketieteellisen tekniikan parissa.

Emmaleena Ahonen (left), Lilja Korpi (middle) and Rachel Steele (right)

Ahonen, Korpi and Steele have come to celebrate Ressu day because they wanted to see some of their old teachers and friends and also to find out how the newly refurbished school building turned out. They all graduated in 2017. They share a story about them being responsible for the penkkari candies and trucks. They had a mishap in measuring the candies and ended up running out of them, so they had to ask more candy from the manufacturer. After graduating from Ressu, Steele took a gap year to work and figure out what she wanted to do. She now studies media and information at the University of Amsterdam. Korpi also took a gap year, and nowadays she is studying at the Turku School of Economics, majoring in economics and minoring in math and statistics. Ahonen says she has studied electrical engineering at the Aalto University for three years now. All three agree that their studies at Ressu, especially on the IB-side has helped them a lot in their further studies. For that they want to thank their old teachers.

Huone 378

NEA KEMPPAINEN

Klink. Klink. Klink. Askeleet kaikuivat velttoina aavemaisen hiljaisessa käytävässä. Se oli tyhjä lukuun ottamatta kolmea hahmoa, jotka vaelsivat vaitonaisina hohtavan valkoisen lattian halki. Reunimmaisten kasvoja peittivät tummanpuhuvat huput, ja he pitivät toisella kädellään vakaasti kiinni jonkinlaisesta aseesta ja toisella puristivat riuskasti käsivarsia, jotka kuuluivat säpsähtelevälle olennolle. *Klink. Klink. Klink.* Olento pani merkille, että koko tila hohkasi luonnotonta puhtautta ja marmorinvalkeat seinät kuulsivat ohuina kuin paperi, mistä syystä ne päästivät lävitseen kaiken paitsi lohduksen sanat. Lukuisat tuskanhuudot ja parahdukset pureutuivat kulkijoiden tajuntaan, kun he kuroivat välimatkaa määränpäähensä. *Klink. Klink. Klink.*

Olento oli oikeastaan nainen: hieman riutunut mutta muuten terve ja täysissä ruumiin voimissa. Naisen nimi oli Theodora May -- Theo itse asiassa kuten hän toivoi itseään kutsuttavan -- ja hänellä oli käsissään elämänsä tilaisuus. Kyse ei ollut sattumasta eikä sen paremmin kohtalostakaan vaan jostakin liki mahdottomasta. Hän oli niitä ihmisiä, jotka ovat ajautuneet elämässään umpikujaan ja jotka siksi ovat vapaita luomaan omat sääntönsä. *Katso silmiin, kun kättelet.*

Tähän päivään asti hän oli luottanut omiin vaistoihinsa, eivätkä ne olleet pettäneet häntä kertaakaan. *Vastaa selkeästi siihen mitä kysytään. Omaksi parhaaksesi.* Theolla ei itse asiassa ollut vaihtoehtoja: elämä kaupungin ulkopuolella oli ollut liian vaarallista yksinäiselle päämäärättömälle taivaltajalle. Hän oli saanut ravintonsa metsistä, joiden elinvoimaista vehreyttä ei ollut vielä tuhottu, ja majapaikan lai-

taseutujen satunnaisten asukkaiden hoteista. Kiertolaisen elämä oli ollut avaraa kuin taivas, jota sumensivat vain satunnaiset myrskypilvet. May oli onnistunut haalimaan mukaansa selviytymisen kannalta välttämättömät tarvikkeet ja pysyttelemään näkymättömissä, kunnes rajalla hänet saatiin kiinni. *Älä valehtele, vaan muista oma arvosi.* Se oli viimeinen viekas ajatus, joka poikkosi Theon mielessä ennen kuin hän astui ovesta sisään ja vartijoiden kädet hellittivät vastahakoisesti otteensa.

Edessä avautuva huone oli minimalistinen mutta tuntui silti ahtaalta. Seiniä reunustivat omituiset peilit, jotka saivat kuvajaisensa monistumaan loputtomasti kohti katseen ulottumattomissa pyörteileviä syvyyksiä. Tila oli silmiä korventavan kirkas, ja katosta hehkuva loisteputkivalo loi epäedullisen varjon Theon kuontaloon. Hänen silmiensä alle muodostuivat kuolemansynkät varjot ja pussimainen paita, jonka hän oli vastikään parsinut kokoon vanhasta telttakankaasta, näytti varsin resuiselta. Teräksenharmaan pöydän ääressä istui kuitenkin ryhdikäs, vakavakasvoinen nainen, joka ei aluksi tehnyt elettäkään osoittaakseen, että huoneessa oli toinenkin henkilö.

“Mahtavaa päivää”, Theo sai vaivoin koraistua. *Liian innokas.*

“Tervetuloa Pandemic Cureen” nainen sanoi väritömmästä monotonisella äänellä. Hänen silmänsä olivat sysimustat ja kylmät kuin tähdetön yö. Vainoharhainen tai ei Theo oli huomaavinaan silmäkulmastaan, kuinka nainen vilkaisi verkkaisesti hänen vaatteitaan kuin ne olisivat koin- syömiä riepuja.

“Theodora May”, hän esittäytyi ja ojensi vapisevan kätensä tapittaen samalla hartaasti naisen olan yli. Ääni värisi aavistuksen Theon vastustuksesta huolimatta. “Tohtori Ax”, toinen vastasi painokkaaseen sävyyn, joka ilmaisi hänen tuntevan oman arvovaltansa ja tehden samalla selväksi, kenellä oli langat käsissään. Vaikka Ax oli verhonnut kätensä sähkönsinisiin hansikkaisiin, Theo tunsikin tämän kynsien pureutuvan kämmenselkäänsä, joka oli sameiden arpien peitossa. “Ole hyvä ja istuudu”, Ax kehotti jäykästi hellittäessä otteensa, pyyhälsi pöydän taakse omalle valtaistuimelleen ja visusti katseella toisen haparoivia liikkeitä. Theo ei voinut olla huomaamatta, kuinka tohtori ohimennen pyyhkäisi hansikastaan valkoiseen takinliepeeseensä.

Johtuen jännityksestä tai epäinhimillisestä ympäristöstä Theo tunsikin tilan kutistuvan ympärillään, ja hän pysyi suuntaamaan katseensa ainoastaan haastattelijan takana avautuvaan ikkunaan. Ulkomaailmaan paljastui näkymä alavaa, tuhkanharmaata maata, jolle oli rakennettu raskasrakenteisia asumuksia. Katonharjojen toisella puolen kohti

taivasta avautui valtaisa lehtipuiden täplittämä laakso. Savu kohosi sen keskeltä ja sumensi Auringon tieltään. *32 minuuttia. Käytä se hyvin.*

“Joten Theodora mikä tuo sinut tänne? Käsittääkseni olet kotoisin kaupungin ulkopuolelta. Toivon hartaasti, että jouduit terveystarkastukseen ennen kuin sinut päästettiin porteista sisään”, Ax kyseli terävästi ilmaisematta minikäänlaisia tunteita. Hän oli avannut tietokoneensa näytön, ja siniset sormet vääntelehtivät hämähäkkien tavoin päästäkseen naputtelemaan raatelevan yksityiskohtaisen kuvauksen työnhakijasta.

Havahduttuaan mielensä tutkimattomista syvyyksistä Theo vastasi kompuroiden: “Kyllä, tulokseni oli -- puhdas.” Hän muisti elävästi, miten ruisku työntyi hänen kaulavaltimoonsa ja miten hän rukoili, että liuos toimisi. Olihan hän sentään kehittänyt sitä siitä asti, kun joutui armeijan silmätikuksi. Theo jatkoi uneliaasti hetken kuluttua viipyillen vielä muistoissaan: “Ja -- ja aivan, olen kotoisin valtion keskosista. Olen täällä myös osittain siksi, että -- että minä -- voisin tavata sukulaisia.” *Hiljaa, älä poikkea suunnitelmasta!*

“Varmastihan sinulla on myös jokin henkilökohtaisempi syy? Matkasi ei varmasti ole ollut helppo”, Ax hiillosti kärkkäästi ja vilkuili edelleen tietokoneen näyttöä. Hän näytti sangen miettelialt ja vältteli suoraa katsekontaktia. “Aivan. Ei toki, nukuin kaksi viikkoa junan tavaravaunussa”, Theo vastasi hätiköiden ja jatkoi nyt vakavammin: “Jos vaaditte saada tietää niin... urani aikana olen pystynyt auttamaan kotikyläni väkeä tässä nykyisin vallitsevassa yhteiskunnassa, jossa jako hyviin ja pahoihin ihmisiin tehdään sen perusteella, miten hyvä immuunijärjestelmä yksilöllä on. Heikot eliminoidaan, ja vahvimmat jalostetaan olioiksi, jotka eivät muistuta ihmistä lainkaan. Siellä mistä minä tulen, on hyvin köyhää. Tai oikeastaan minä pelastin äitini influenssalta ilman asianmukaista laitteistoa. Lääkintämiehet kieltäytyivät auttamasta häntä, vaikka paljon oli vielä tehtävissä!” May ei ollut ujo. Hänellä oli paljon sanottavaa, mutta ongelmana oli, että hän tapasi vuodattaa sydänverensä väärään paikkaan.

“Niinkö tosiaan”, Ax hymähti poissaolevana ja tuijoteli tietokoneen ruutua lasittuneesti. Theo pisti merkille, että haastattelija mietti kuumeisesti miten saisi altavastajansa ahtaalle. “Tietänet, että Pandemic Cure työllistää valtion lähes kaikki terveydenhuoltoyksiköt, ja jos edellä kuvaamasi on mielipiteesi, niin enpä oikein tiedä, sovellutko tähän tehtävään lainkaan”, Ax selitti odottaen riehakasta reaktiota.

“Ei! Tai siis olen juuri tulossa siihen. Olen erikoistunut vastalääkkeiden kehittämiseen ja minulla on korvaamatonta tietoa syöjäviruksen toiminnasta”, Theo mylväisi. *Vielä 15 minuuttia.* Nyt Theo oli varma, että työnantaja haistoi

palaneen käryä. Hän laski hiuksensa alas sekä kaulansa, että epäsuotuisan menneisyytensä peitoksi. Ax tuntui tarkoituksenmukaisesti etsivän työnhakijan heikkoa kohtaa murtaakseen tämän. Vielä oli kuitenkin liian aikaista paljastua. Siksi Theo jatkoi uhmakkaasti onneaan koetellen: “Uskon, että olen läpimurron partaalla. Siis parannuskeinoa ajatellen. Tiedän, että tässä työssä pääsisin tekemään kenttätöitä sairastuneiden ihmisten joukossa. Saisin ainutkertaista tutkimusmateriaalia min-”

“Mikä sitten sai sinut jättämään edellisen työpaikkasi? Ymmärrät kai, että nämä ovat vain rutiininomaisia kysymyksiä eikä minulla ole minkäänlaista henkilökohtaista mielenkiintoa sinua kohtaan”, Ax lisäsi nopeasti poraten katseensa pöydällä lepääviin asiakirjoihin ja jatkoi johdateluaan: “Menkäämme siis hieman syvemmälle tasolle. Mikä on suurin virhe, jonka olet tehnyt urallasi?” Theon silmät välähtivät pahaenteisesti, mutta hän pakotti ääneensä kohteliaan soinnun. “Minä vaadin saada kokeilla uutta lääketieteen löydöstä, jonka oli määrä muuttaa infektion sairastuttamat solut terveiksi. Olin varma, että se tepsisi, mutta 17 ihmistä sai surmansa. Ja minä - minut erotettiin, koska koeputket, toisessa taudin aiheuttavia viruksia lisätutkimuksia varten, toisessa edellä kuvailemani vastalääkekokeilu, menivät sekaisin. Parantolasta tuli oikea ruumishuone -- et voi kuvitellakaan sitä hajua”, Theo naurahti epävarmasti, mutta ei saanut minkäänlaista vastakaikua. Hän hypisteli hermostuneesti paitansa helmaa. *Hän tietää.*

“Näyttäisi siltä, että työmoraalissasi on huolestuttavia puutteita. Tiedoistasi ei löydy oikein minkäänlaisia viittauksia viralliseen tutkintoon. Mitä jos sen sijaan nimeäisit jonkin heikkouksistasi ja kertoisit minulle, miten se vaikuttaa sinuun”, haastattelija tokaisi.

Theo piti pitkän tauon, ennen kuin uskalsi vastata, tosin vaimeasti: “Synnyinalueellani ei juuri ollut oppilaitoksia, jotka olisivat huolineet minut standardienne mukaiseen koulutukseen, mutta voin hyvillä mielin vakuuttaa, että itse hankittu tietämykseni on täsmälleen yhtä pätevää. Ja mitä tulee heikkouksiin niin... yliarvioin itseni. Minulla -- tuota -- on taipumus jättää huomiotta omat rajani ja kantaa harteillani liian suurta taakkaa. Tämä johtuu siitä, että -- olen huolestuttavan itsepäinen.” Theon sisimmässä oli alkanut kuohua ja hän hieroi vaistomaisesti pientä pistemäistä haavaa kaulassaan.

“Älä nyt rupea marttyyriksi, vaan kerro, mikä tekee sinusta erityisen”, nainen pöydän toisella puolella sihisi myrkyllisesti ja epäonnistui yrittäessään verhota kysymyksensä todellisen sävyn herttaiseksi rupatteluksi. Hän tarkkaili pöydän vastakkaisella puolella istuvaa hahmoa nenäntarttansa pitkin ja laskelmoi kylmästi sanojensa vaikutusta.

“Mitä?” sai Theo vaivoin henkäistä. Kyllä hän tiesi, että tarkoitus oli tehdä haastattelijaan lähtemätön vaikutus, mutta tätä hän ei ollut odottanut. Jos hän vain kykenisi tappamaan aikaa edes hetken kauemmin, kieroinkaan kysymys ei onnistuisi läpäisemään hänen suojamuuriaan. Ax ei ollut todellinen hirviö: se oli maailma oven ulkopuolella, ja sinne Theo ei voinut enää palata. Molemminpuolinen kärsivällisyys oli kuitenkin käymässä vähiin. *Kolme minuuttia.*

“Mikä sinussa on niin ainutlaatuista, että muut voivat vain uneksia omaavansa vastaavanlaisia kykyjä? Miksi juuri sinä kaikista muista olisit yksi miljoonasta?” Ax selvensi kärsimättömänä ja antoi sanojensa upota hitaasti kuulijaansa tajuntaan kuin polttiaisten piikit.

“Minä olen ahkera ja määrätietoinen ja...” Theo mutisi posket punoittaen ja yrittäen kuumeisesti miettiä jotakin häikäisevää, vaikka kaikki itsevarmuus tuntui katoavan saavuttamattomaan etäisyyteen. Yksinkertainen kysymys kaikui hänen korvissaan kuin palohälytin. Ääni kirkui korvia huumaavana kaikkialla hänen ympärillään, täytti hänen mielensä samalla tavalla kuin tukehduttava häkä salpaa hengityksen ja katkaisi kaikki yhteydet hänen etukätein mietittyihin vastauksiinsa, jotka nyt tuntuivat keinotekoisilta sepitteiltä, joihin hän ei edes itse uskonut. *Mitä jos on liian myöhäistä?*

“Niin no, puhki kulutettuja kliseitä ei lasketa”, Ax toteusi epämääräisen muminan päälle ja puhkesi kammottavaan hymyyn, joka vääristi hänen kasvonsa epäinhimilliseen irvistykseen kuin olisi katsonut suoraan pedon kitaan.

“Aivan. Tuota -”, Theo sopersi. Huone oli alkanut pyöriä hänen silmissään eikä hän nähnyt enää eteensä. “Kiitos ajastasi. Luulenpa, että tämä taise olla tässä”, Ax huokaisi ja alkoi silmiään pyöräyttäen keräilemään papereitaan, jotka oli levitetty pöydälle koskemattomina.

Theo hengitti raskaasti eikä noussut tuoliltaan. *Minä hetkenä hyvänsä.*

Ax oli kumartunut tietokoneensa ylle eikä aluksi huomannut pöydän toisella puolella sätkivää, vimmaisesti kakovaa hahmoa. Hahmon suupielistä norui pisaroittain sakeaa vaahtoa, joka tahri olkapäille laskeutuvat likaiset hiukset. Theo tempoili puolelta toiselle kuin jokin näkymätön taho olisi antanut hänelle sähköiskuja. Hän ei vaikuttanut olevan huoneessa läsnä enää ollenkaan. Silmien jännittynyt katse oli vaihtunut mielipuoliseksi salamoinniksi, joka kipunoi ääneen sanomattoman tuskan heijastuksena, kun hikoilevan pää vapisi hervottomasti muun kehon voimasta.

Ax jähmettyi paikoilleen ja katsoi lievän hämmästyksen vallassa olentoa, joka vielä äsken oli istunut siististi

aloillaan ja hymyillyt pettyneesti. Hän tempaisi käteensä litteän esineen ja huusi siihen kimakasti Theon käihinän ylitse: “Kohde reagoi. Toistan, kohde reagoi. Ennakoimme vaaran ensiluokkaisesti, lähetetään siis Hiljentäjät huoneeseen 378. Toistan-”. Sen enempää ei Ax kyennyt sanomaan, sillä käsi, jolla hän piteli viestintälaitettaan, alkoi vapisemaan kuin haavanlehti. Ax vilkaisi kauhuissaan Theodora, jonka rystyset kiiltelivät valkoisina tämän puristaessa tuolinsa käsinoja, kun hänen katseensa hämärtyi ja ympäröivä tila alkoi vääntelehtimään hallitsemattomasti. Ax yritti kirkua, mutta pihahdustakaan ei kuulunut lukuun ottamatta vaimeaa rahinaa, joka kantautui hänen henkitorvestaan limaisen vaahdon saattelemana.

Heillä ei ollut aikomustakaan palkata minua. He tiesivät alusta alkaen jo ennen kuin saavuin, että olen ulkopuolinen. Ase, jota he eivät osaa käsitellä. Mutta minä tarvitsen tämän työn. Niin tosiaan. Hänpä näyttää aika hassulta tanssiessaan valkoisessa takissaan kuin riippuisi naruista.

Ax oli vajonnut kylmälle lattialle yhden peiliseinän eteen kykenemättä ajattelemaan ja kiemurteli sokeana koh- ti jotakin, mitä tahansa...

Huoneeseen tuli hetken kuluttua täysin hiljaista. Sit- ten lattialla makaava nainen kapusi vaivattomasti ylös seisomaan ja tarkasteli levollisesti edelleen tuolissa retkotta- vaa hahmoa. Se oli lakannut liikkumasta tyystin ja tuijotti autuaan tietämättömänä tyhjyyteen. *Miten avuttomalta voi- kaan ihminen näyttää. Äsken hän vielä katsoi minuun kuin kärpäsän raatoon.*

Ovi pamahti rymisten auki ja kaksi mustiin pukeutu- nutta miestä astui sisään. “Missä se on?” toinen heistä kysyi murahtaen ikkunan edessä seisovalta naiselta. “Istuu tuolis- saan”, nainen vastasi odottamatta lisäkysymyksiä ja jatkoi sulavasti: “Sai jonkinlaisen muutaman minuutin kestävän sairaskohtauksen, kunnes vaiken ja muuttui apaattisek- si kuten näette.” “Epäilettekö infektiota? Viemmekö osas- tolle lisätutkimuksia varten?” sama mies tiedusteli sävyyn, joka kieli tottumuksesta. Nainen ei vastannut heti, sillä hän katsoi syvälle ihmisraunion silmiin, jotka muistuttivat enää lähinnä onttoja kuoppia. “Se ei ole tarpeen. Hiljentäkää hä- net”.

Kun miehet olivat poistuneet kannatellen käsivarsil- laan heiveröistä olentoa, jonka alahuuli väpätti vielä hitusen järkytyksestä ja jonka silmät olivat revähtäneet avonaisik- si silkasta kauhusta, nainen pöydän takana kääntyi jälleen kohti ikkunaa ja onnitteli itseään uuden työpaikan johdosta.

It's Not Business, It's Personal

One of the only things you have complete control over when applying to university is writing your personal statement. It's about a one page-long paper (similar to the length of this article), which tells the university a little bit about you and why they should accept your application. What makes it particularly special is that it's all about you! This is your chance to tell your favourite university exactly what makes you special, why you're a good fit for their programme, and what got you interested in the first place. And since life is fair, and whether you get accepted into a university or not is largely down to the success of your personal statement, it's rather important to make a good first impression. NOAH KLEIDOSTY

I've been wondering a bit about what makes a good personal statement, myself, with the dreaded university application dates ever approaching. So I decided to do a little research to educate not only myself but also you, my dear readers! I must say, some of my findings did surprise me a little bit. So, with a little help from the people who actually know what they're talking about, here's some advice on how to write a brilliant personal statement:

Be yourself! I mean, what would a personal statement be without a little personality? I realise that sounds a bit daunting. There are so many amazing things about you and it can be difficult to know which of them to talk about. However, be careful not to waste your precious words on any old stuff. This is your way of telling the university of your dreams what distinguishes you from everyone else and what makes you a good fit for their course. Here's a lovely bit of advice our psychology teacher Anni once gave us: If one of your classmates could have written the same sentence, consider rethinking it so only you could have written it. That personality is what really makes your application stand out.

Likewise, remember that they're not just looking for the substance... The Admissions Selectors (the lovely fellows who decide if you're worth giving a shot) want to know why you want to study their course, how you've pursued this interest, and what you hope to gain from studying at their university. But they're also looking for style. In order to make a good first impression, good grammar and spelling are critical. It doesn't matter how much substance you've got if it's not articulated accordingly. Of course, style doesn't necessarily mean you need to use long, elaborate words. It turns out that it's actually much better to use simple English. Keep it

direct, to the point and understandable to people other than just your butler.

Finally, the structure! A typical personal statement is divided into three parts: The opening statement is perhaps the most important. This is where you get to tell them all about what got you so interested in the subject they're offering in the first place, and why you want to study it at their university. The next bit tells them what you've done that shows your interest in the topic. They greatly appreciate extracurricular activities and international experiences, so make sure to include those, IB students! It turns out CAS can be useful after all... And lastly the personal touch! This final section gives the personal statement its name and is about you on a more personal level. What makes you stand out from the crowd? You can talk about your hobbies, and just about anything really, as long as it is unique to you.

That's all from me. Good luck with all of your applications! And before I forget, here are some amazing websites for more information on writing a personal statement:

dur.ac.uk: Study : Guidance from admissions selectors

ucas.com: Personal Statement Tool - Learn what to write about

mastersportal.com: Write a Successful Motivation Letter for Your Master's

Ressut Rooman auringon alla

Ryhmä reippaita ressuja lähti selvittämään Rooman saloja opettajien Ilkka Kuivalaisen ja Johanna Jämsän johdolla.

Roomaressujen lokakuinen matka alkoi reippaalla GTA-tyylisellä taksimatalla hotellille, jonka aikana toisilleen soittelevat – ja ikkunasta huutelevat – kuskit onnistuivat jopa ohittamaan hälytysajossa olevan ambulanssin. Nopeusrajoitushan oli 90 km/h, mutta etupenkkiäisten mukaan mittarin viisari hipoi 160 kilometriä tunnissa!

Aamuyöllä heränneiden ressukoiden ensimmäinen päivä sujui joidenkin osalta jokseenkin sumuisesti, mutta onneksi Ilkun reipas kävelyvauhti virkisti mukavasti. Onneksi lämpimän äidillinen Joja osasi huolehtia myös vähän vähemmän vikkelijalkaisista opiskelijoista: "Ilkka nyt ei voi mennä näin lujaa...!" Ilkun mielestä tahti nimittäin oli täydellinen: "Ihan rauhallisestihan me ollaan kävelty..."

Ravinto- ja nestepuoli uhkasi jäädä vajaaksi paahtavan auringon alla, mutta onneksi Roomassa on vesihanoja ympäri kaupunkia ja gelato-kioskeja joka kadunkulmassa (jopa kirkon yhteydessä!). Viimeisenä iltana vedestä ei enää ollutkaan puutetta, kun kaatosade kruunasi kilpajuoksun kastekappelia katsomaan. Paluumatkalla muutamat tosin tippuivat vauhdista ja päätyivät ratikkapysäkin sijasta met-roasemalle... Kiitos Italian epäsäännöllisten ratikkavuoro-

jen, löysivät he viime tingassa oikealle pysäkillä pienestä paniikista huolimatta.

Opiskelijoiden iloksi oli suunniteltu myös interaktiivisia (uuu, modernia!), väritettäviä karttoja, mutta kaiken kiihtämisen lomassa jäivät ne vähemmälle huomiolle. Taisipa eräs opiskelija askarrella niistä aurinkohatunkin. Tiiviistä aikataulusta huolimatta saimme mahdutettua mukaan jos jonkinlaisia nähtävyyksiä: Colosseum, Via Appia, Ostia, katakombit, lukuisia kirkkoja, Vatikaanivaltio, galleria Borghe-se... mitä niitä nyt on.

Tiiviin matkaohjelman ja hyvän kokoonpanon ansiosta matkan saaliiksi tuli kasa aurinkoisia muistoja, reilu määrä valokuvia, uusia ystäviä ja tietenkin kiinnostavia faktoja Rooman historiasta. Matkan menestys oli niin suuri, että eräät opiskelijat jopa esittivät toiveen mahdollisen Kreikan-matkan järjestämisestä.

Kohteita

San Sebastianon katakombit

Kontrasti paahtaisen Via Appian ja sen varrella sijaitsevien maanalaisten katakombien välillä on hätkähdyttävä.

Rooman vanhimmat katakombit tarjoavat ainutlaatuisen vilauksen antiikinaikaiseen kristinuskoon hautasyvennyksineen, kristillisine symboleineen ja kapeine, risteilevine käytävineen. Klaustrofobiasta kärsivät voivat varsinaisten katakombien sijaan ihailla samalla paikalla sijaitsevaa basilikaa, jossa ovat nähtävillä esimerkiksi Giuseppe Giorgettin huikea veistos nimikkopyhimyksestä sekä Kristuksen jalanjäljet.

Ostia

Ostia oli Tiberin suulla sijainnut Rooman satamakaupunki, ja sen vuosisatojen ajaksi peittänyt hiekkakerros on upeasti säilyttänyt jäljet kukoistavasta ja monikulttuurisesta asutuskuksesta. Nähtävissä ovat esimerkiksi kylpylöiden useita neliömetrejä kattavat mustavalkoiset mosaiikit sekä vieraiden kulttien – Mithra, Attis – pyhäköt, jotka kertovat itämaisistä vaikutteista. Mukulakivikaduilla kävellessään sekä katselessaan asuintaloja, ruokakojuja, julkisia rakennuksia ja jopa palomiesten kasarmia voi saada elävän kuvan antiikin elämästä.

Colosseum

Colosseum, tuo valtava amfiteatteri, lieene jokaisen bucket listillä eikä suotta. Tämä nelikerroksinen kaunokainen kohoaa 50 metrin korkeuteen Rooman keskustassa ja on ehkä elävin kurkistus antiikin Roomaan. Kuten kaikkiin meistä,

aika on jättänyt jälkensä myös Colosseumiin, ja se on paikoin rapistunut. Suurin osa seinistä on kuitenkin yhä pystyssä ja kutsuu katsomaan uskomatonta arkkitehtuuria.

Via Appia

Via Appia Antica on kuuluisa mukulakivistä koostuva tie, jonka varrella on reilusti nähtävyyksiä. Armottoman auringon alla mukulakiviä pitkin kompasteltaessa vastaan tulevat muun muassa Italian armeijan harjoituskenttä, lukuisia muistopatsaita Spartacusen orjakapinan uhrien muistolle, katakombeja ja keisari Maxentiuksen huvilan ja kilpa-areenan rauniot. Pikkuvinkki matkailijoille: areenan ympäri pääsee juoksemaan ja kokemaan aitoa antiikin kilpatunnelmaa – mikäli kunto kestää.

Alma Jyränki ja Anniina Nikula

Social Media - the paradise of self-expression or the sewer of hatred?

We decided to go through our personal experiences investigating whether social media is truly the toxic hellscape many (generally speaking) in older generations warn about. On the other hand, it could be a paradise providing opportunities to express yourself, connect with your friends as well as other people worldwide and even may become a workspace for others (especially in younger generations). The most honest answer is that social media is a combination of these two extremes with both pros and cons. But let's explore this question in more detail from a few different perspectives! MAX RUOHOMAA, ELSA SCHUMACHER, NOAH KLEIDOSTY

Max: Social media, I know, on one hand, gives people the opportunity to communicate with their friends, from whom they are geographically separated, meet new people, express themselves creatively and artistically or simply just have fun. And there are probably many more upsides I haven't even thought of. Yet, for me, social media in many ways can be a toxic environment with a very untrue and skewed worldview being portrayed. As an example, 'debates' surrounding political issues on social media platforms such as Twitter are almost never productive in terms of being an exchange of ideas, but rather simply a contest of general insults, personal attacks, and character assassinations. Arguably, this may just be a reflection of the political climate more generally.

Image result for Iran tweet by donald trump

Image 1: An example of a very hostile political tweet by the American president Donald Trump. (Rosenwald, M. (2018). Trump's Iran tweet and THE LONG HISTORY OF SHOUTING IN ALL CAPS. The Washington Post. Retrieved 26 February 2020, from <https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2018/07/23/trumps-iran-tweet-and-the-long-history-of-typing-in-all-caps/>)

However, I believe that social media certainly perpetuates this sort of behaviour. This is evidenced by cyberbullying which is increasingly more common, and often more common than actual physical bullying in real life. I believe that the underlying cause for this is that social media seems to remove a sense of responsibility that people have over their actions. As you are doing or writing something which could be harmful to someone else, to say the least, it may feel like you aren't responsible as it's not in real life, and you may even dehumanise the person who is the recipient of these hateful actions.

Now, these are some critical problems with social media. Yet, if you go on social media, this is usually not the picture that is portrayed of social media and people's lives. Normally, you exclusively see flowery, edited down to the tiniest detail and even photoshopped images of people being happy, seeing great success and living exciting lives. Is this true for all people, all the time, the way social media portrays it? Of course not. It's a lie which people on social media have agreed to, that is, just show the positives in their lives, embellish them and even come up with some if their life isn't going great. However, when it comes to teenagers and people new to social media, this can quite frankly be detrimental, as it places unrealistic expectations of what a fulfilling life looks like.

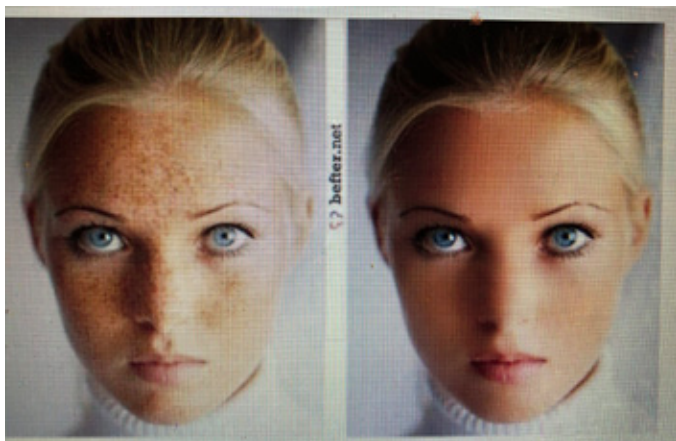

Image result for photoshopped image

Image 2: An example of a very clearly photoshopped image with the original, unphotoshopped version to the left and the photoshopped version to the right the photoshopped version of which could be spread on social media and perceived as very real. (This extreme photoshopping makes the model's skin look almost like plastic or rubber but it certainly erases her freckle... (With images) | Photoshopped models, Thin body, Freckles. Pinterest. (2020). Retrieved 26 February 2020, from <https://www.pinterest.com/pin/117797346473849800/>)

Particularly, when it comes to people's appearances and bodies, it has been shown that images on social media of models posing lightly clothed which may be heavily edited or even photoshopped, have placed utterly unrealistic expectations on young people leading to great anxiety and self-consciousness of one's own body. This narrow stereotype of what the perfect body looks like has been so heavily reinforced by social media, that any people putting up pictures of themselves with bodies that deviate from this norm have been body-shamed, that is, essentially heavily cyberbullied. However, social media is not all bad though, please do read my friends' perspectives with more positive outlooks of social media below.

Elsa: Olen itse sosiaalisessa mediassa (etenkin Instagramissa ja Snapchatissä) todella paljon ja välillä tuntuu, että vietän liian paljon aikaa netissä. Olen huomannut, että sosiaalisella medially on monia hyviä puolia ja että se on muuttamassa parempaan suuntaan.

Sosiaalisen median avulla pystyy helposti pitämään yhteyttä kavereihin ja sukulaisiin ympäri maailmaa. Kuvien, artikkeleiden, videoiden ja muun sisällön lähettäminen on todella helppoa ja vaivatonta, ja niiden avulla voi viettää aikaa yhdessä, vaikka sattuisikin olemaan ihan eri paikoissa.

Sosiaalisessa mediassa on myös paljon eri yhteisöjä, josta voi löytää uusia tuttavuuksia, joilla on samanlaisia kiinnostuksenkohteita, kuten joku artisti, näyttelijä, elokuva tai kirjasarja. Näiden ryhmien avulla voi saada uusia kavereita

ja jakaa sekä nähdä omaan mielenkiintoon sopivaa sisältöä.

Sosiaalisessa mediassa on myös hyödyllistä sisältöä, josta on tehty hauskaa ja helposti lähestyttävää, esimerkiksi opettavaisia, mutta hauskoja videoita, sekä yksinkertaisesti selitettuja uutisia. Sosiaalisella medially on paljon käyttäjiä, joten sen käyttäminen hyviin tarkoituksiin on todella positiivinen asia.

Olen myös huomannut, että sosiaalisesta mediasta on viime vuosina tullut aidompi - sisältö on monipuolisempaa ja huonoja päiviäkin näytetään. Tämä monipuolisuus on rikkaus ja se toivottavasti saa kannustettua muitakin käyttäjiä olemaan oma itsensä ja jakamaan sosiaaliseen mediaan erilaista sisältöä.

Noah: I'm a bit conflicted about this, but there's no doubt social media is an amazing tool for staying connected with people who live far away. This is especially relevant in my life. With most of my family in the USA, and having lived in four countries, it's by far the easiest way to keep in touch with everyone. It also lets you know how people are doing and what they're up to. You'd be surprised how much happens without you knowing about it...

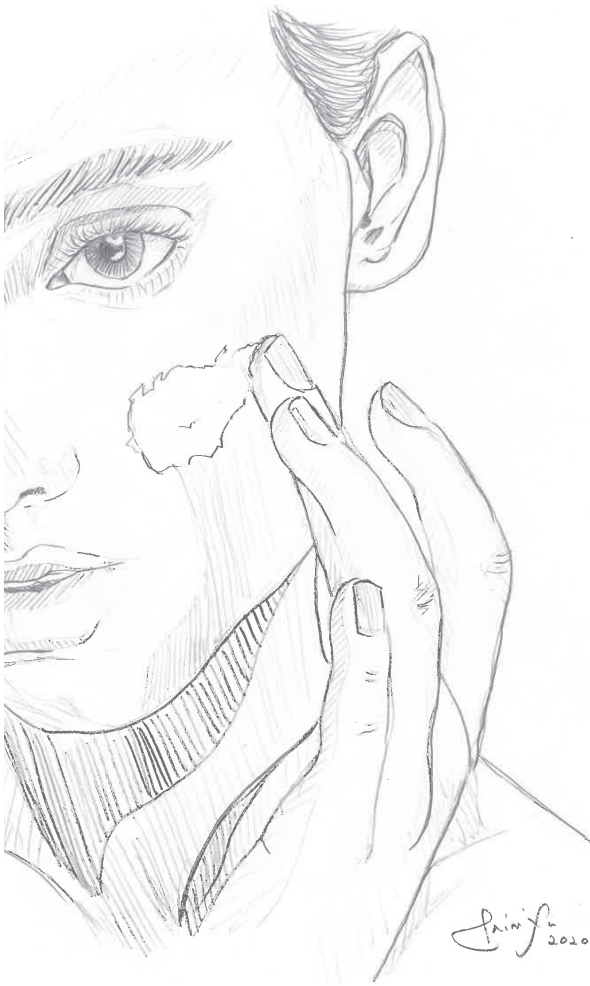
It's great for organisation as well. When I'm involved in group projects for school, it's much simpler to contact my classmates online, especially if we can't meet up easily. The G4 science project is a brilliant example of this! My group and I were extraordinarily busy that week finishing our presentation. Since we don't live close to each other, and organising a meeting was effectively impossible, we created a WhatsApp group chat for dividing the work and having discussions. This turned out to be an absolute lifesaver, because we barely managed to send it in on time anyway.

That said, I nearly always prefer to meet up in person, whenever possible. Not only is it the most productive way for me to get stuff done, but it also lets us catch up with each other, which is always a plus. I love having conversations in real life because hearing the other person's tone and seeing their body language makes it so much easier to avoid misunderstandings. You can never really tell if people are being sarcastic or not online...

Then there's self-esteem. I primarily use WhatsApp and Instagram, but I'm cautious about posting photos of myself. Your friends always seem to be having an amazing time, which makes you wonder why your life is so lacklustre... Then again, do you ever post your worst moments or even the mediocre ones on Instagram? No? I didn't think so. It does have its benefits, though. In real life, I find it extremely difficult to pluck up the courage to join a conversation. But I often find that social media helps me speak up when I would otherwise choose to stay under the radar.

The Korean Skincare Routine

Are you tired of your current skincare routine? Well, here's a short introduction to a 10-step Korean skincare routine! This routine is special for many reasons. It tries to fix and understand skin's problems. There will be less need for hiding imperfections with makeup. The order in which the products are used is very important: each layer of product goes from lightest to heaviest and every single step has its own purpose. MAIJA NIKOLAEVSKAJA

Step 1. Oil Cleanser

A typical Korean skincare routine starts off with a double cleanse, and sometimes more. The first of these steps is an oil cleanser. It removes oil-based products such as makeup and sunscreen.

Use: Daily, but it's not necessary for a morning routine

Step 2. Water-Based Cleanser

The second cleanser, hence the name double cleanse, is a water-based cleanser. It removes dirt, sweat and oil residue from the oil cleanser. One example of a water-based cleanser would be a foam cleanser.

Use: Daily

Step 3. Exfoliation

Exfoliation is done to clean pores and remove dead skin. These would be, for example, scrubs and peeling gels. There are physical scrubs and chemical exfoliants. Physical scrubs use, for example, sugar, salt, walnut, and apricot. Chemical exfoliants are acid-based. Most common acids are AHAs (lactic acid, glycolic acid, etc.) and BHA (salicylic acid). AHA stands for alpha-hydroxy acid and BHA stands for beta hydroxy acid. Physical scrubs can be quite irritating. Therefore, chemical exfoliants are a better option for people with sensitive skin, acne or dry skin. As someone with sensitive skin, I noticed the difference once I switched to using a chemical exfoliator. When I used scrubs my skin was never soft, I couldn't get rid of flaky skin and my skin was often irritated. Once I started to use a chemical exfoliator my issue was fixed in 2-3 uses. This step shouldn't be done every day since exfoliating too much will be damaging to the skin.

Use: Once or twice a week

Step 4. Toner

The toner's purpose is to remove residue from any residue from the previous steps, restore the pH level of the skin (around 5,5) and help skin absorb the moisturizers that follow.

Use: Daily

Step 5. Essence

The purpose of essence is to deal with whatever your skin's main problem is. It depends on what you need to deal with: hydration, regeneration, complex-enhancing or anti-ageing. One of the most famous ingredients is snail mucin. Snail mucin's popularity is due to it having the property to repair damaged skin tissue and the ability to stimulate the production of collagen.

Use: Daily

Step 6. Treatments

Boosters, serums, and ampoules are a lot more powerful with high concentration. They are used to deal with acne, acne scars, hyperpigmentation, fine lines, large pores or wrinkles depending on your skin's needs. They are also one of the most expensive things on this list.

Use: Daily

Step 7. Sheet Mask

There are so many different sheet masks with different benefits. Its purpose is to allow your skin to absorb nutrients and moisture. Keeping the mask on longer than said on the packaging won't do anything. For some people, this step, when doing the full routine, can be too much moisture. I often skip the sheet mask and use it only once or twice a week.

Use: It really depends on how much you need to moisturize your skin.

Step 8. Eye Cream or/and Eye Mask

The skin around the eyes is super delicate so it's important to take care of it. Eye cream helps against dark circles and puffiness. Remember to never rub as that will irritate the skin.

Use: Daily

Step 9. Moisturizer

This step is to seal in moisture from previous steps. You can use face cream, lotion, gel or emulsion for this.

Use: Daily

Step 10. SPF

Sunscreen should always be the last step of a skincare routine as it protects the skin from damaging UV rays. It's good to use it even if you're going to stay inside. Sometimes this step can be skipped as it's so dark during the Finnish winter, that you are pretty much protected from UV rays by the Finnish darkness (still recommended). But during summer, please use it. Don't torture your skin.

Use: Daily but not needed in an evening routine.

This has been my short introduction to a Korean skincare routine. Do you have to do this every single day? Of course not! 10 steps is a lot but you should definitely try it out! When I first started, it took me over 30 minutes to figure everything out but now I'm down to 15. My journey with this skincare routine has been a bit of a roller coaster. My mistakes were lack of knowledge about my skin and different products, not washing something off if it burned a little and when comparing I often compared the price instead of components and properties. Everyone's skin is different so if you've tried it and it doesn't suit you, it's okay. For accurate information about your skin, you should have an appointment with a dermatologist. I hope that this article has made you more interested in skincare and in properties of different products!

A Basic Guide to Taking Better Photos

You're on the beach. A clear blue sky is flooded with a vibrant orange and red is bleeding from the sun. You stare at the wonder in front of your eyes, your heart filled with the beauty of the landscape. Then you take your phone out to snap a few pictures and show the wonder you saw this weekend to your friends. Click, click, click. Your camera roll fills with a hundred photos of the same exact scene, yet you don't seem quite satisfied. Something looks off. The most beautiful sunset of your life has been ruined by your mindless photography skills. Bummer!
AVANI YADAV

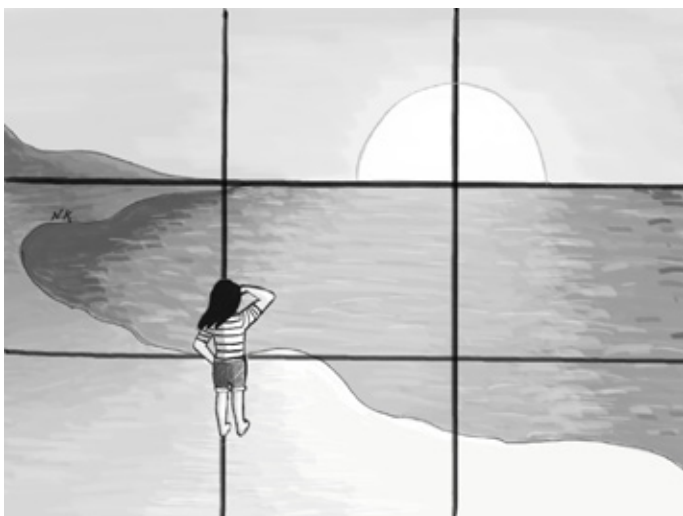
Whether you're trying to take pictures of landscapes, your scrumptious brunch or your best friends, I'm sure we've all been there. Whether you're an amateur trying to use a professional camera or just trying to take decent pictures on your phone, I've got you covered.

With the accessibility of taking pictures whenever and wherever, everyone has the resources to become a photographer. In fact, everyone already is a photographer. Knowing a few simple techniques to creatively capture those precious moments of your life makes all the difference. Here are some of the most basic rules of composing a photograph:

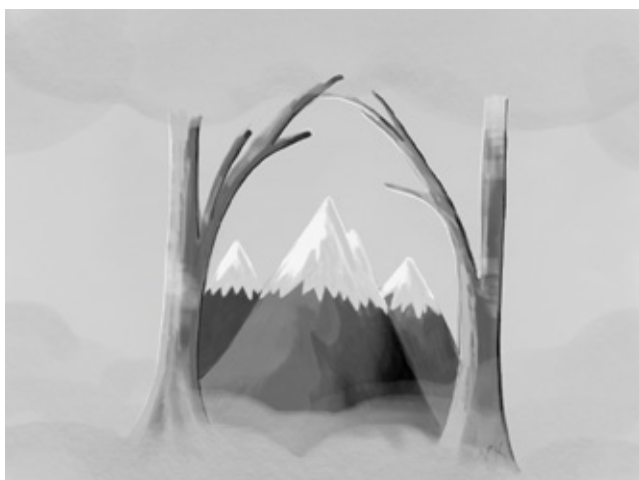
Rule of Thirds: This one is talked about a lot and is a key rule when it comes to composing a photo. Divide your frame into 3 sections horizontally and 3 sections vertically (this can be done by changing grid settings or just visually). Simply place your subject at the intersecting points of the grid. The idea is to frame your subject off-center, making the pho-

to appear more natural and keeping the viewer's eyes moving throughout the photo. This can be powerful because moving the subject to one side allows you to introduce other elements, find leading lines and experiment with different moods (for example placing the subject at the very edge of the frame to create tension!)

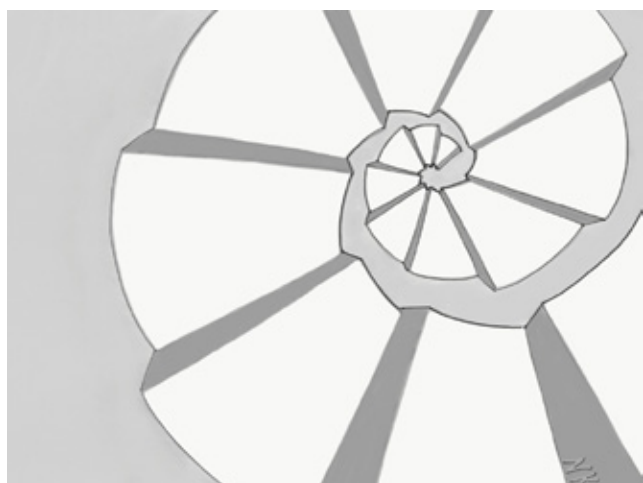
Leading Lines: When 3D elements of reality are broken down into a flat two-dimensional image, everything in your frame simply becomes lines. These lines help our eyes construct the image, hence knowing how to use lines is a powerful tool for photographers. Leading lines are all the natural lines that occur in a photo that help guide the viewer's eyes throughout the scene. Before deciding how to compose your photo, think of what your subject is first and consider how the elements in the scene can be used to draw the viewer towards the subject. Leading lines can be created using walls, fences, paths, patterns or interesting architecture.

Framing: An image can be framed by using naturally occurring framing elements in a scene, like branches, doors or archways. This creates a more focused image as the eye naturally moves towards the subject and it is a great way to create an illusion of depth and add dimension to a 2D image. Using a “frame within a frame” is a great way to use your surroundings creatively.

Perspectives and Viewpoints: Photos can be made more interesting by capturing them from different angles. Explore top view, bottom view or eye-level. Look at ordinary objects from a flipped perspective and you might be surprised with what you find!

Rule of Space: Having a lot going on in a picture may often confuse viewers and make the image look off. This rule suggests leaving negative space around the subject to create a sense of simplicity and minimalism.

Depth: Position your subject in front of and behind objects to make it three-dimensional. Overlapping objects around your subject gives the perception of depth to a rather flat image.

Depth of field can also be achieved by blurring the background or the foreground. This one is a bit more complex and requires knowledge about concepts such as aperture, ISO and shutter speed. Simply put, this can be achieved to separate the subject and make it really pop!

Simplicity: Sometimes simplifying the frame creates more aesthetic images. Viewers know what to look at. Remember the saying: “less is more!”

Repetition & Patterns: Look for symmetry and patterns as they can create great images. Repetition of identical objects brings intensity to the image. Depending on the theme of the image, it can be calming like ripples in water, rows of trees in nature, or it can be used to create an alarming tone like rows of soldiers marching. Breaking symmetry or patterns can be equally powerful by using it to create dramatic tension in the image, serving as an interesting focal point.

Photography is about knowing the rules, but also knowing when to BREAK them!

Harrastuksen aloittaminen lukiolaisena on vaikeaa

Harrastaminen on tärkeä osa nyky-yhteiskuntaamme ja näkyy merkittävästi monen nuoren elämässä. Harrastustoiminnan ulkopuolelle jääminen voi kuitenkin tuntua hankalalta, ja erityisesti harrastustoimintaan mukaan pääseminen tuo nuorelle omat haasteensa.

INKERI JUSSILA

Nykyään harrastustoiminnassa ja etenkin urheilussa painotetaan pitkään toimineita ryhmiä ja kilpailua. Oli kyse sitten voimistelusta, jalkapallosta tai taitoluistelusta, lajeissa tähdätään pitkälle ja menestyminen on keskeistä. Ryhmien jäsenet ovat aloittaneet jo päiväkotitai alakouluikäisinä ja harrastaneet useita vuosia teini-ikään päästyään, jolloin kovan tason kilpailu on ennemminkin sääntö kuin poikkeus. Alkeisryhmät onkin suunnattu pääosin alle 10-vuotiaille. Myös monia 11-13-vuotiaiden alkeisryhmiä löytyy, mutta seuraavat ovat pääosin aikuisille. Väliin jää tärkeä ryhmä. Kaikki eivät ole löytäneet omaa juttuaan vielä nuoruusikään mennessä. Monet rakentavat vasta omaa identiteettiään ja etsivät omia vahvuuksiaan ja kiinnostuksen kohteitaan. Itse en esimerkiksi ole ikinä pysynyt kauaa yhdessä harrastuksessa vaan olen parin vuoden välein vaihtanut harrastuksesta toiseen, mikä ei ole osoittautunut helpoksi. Kun etsin viime syksynä tanssiharrastusta, sopivia alkeisryhmiä ei kerta kaikkiaan löytynyt. Mahdollisuuksien vähäisyyden takia päädyin lopulta aloittamaan minulle täysin vieraan tanssilajin ryhmässä, jossa on myös aikuisia. Ryhmien niukuuden rinnalla myös harrastuspaikan sijainti voi tuottaa hankaluuksia. Nuorten alkeisryhmät ovat harvinaisia, joten niitä ei välttämättä löydy tarpeeksi läheltä.

Konkreettisten haasteiden lisäksi sosiaaliset paineet hankaloittavat harrastuksen aloittamista. Yleinen käsitys on, että harrastukset aloitetaan todella nuorena, joten vanhempain aloittaminen saattaa tuntua hankalalta. Muut ikätoverit saattavat kilpailla korkeatasoisissa ryhmissä, maalata upeasti ja ovat kenties suorittaneet musiikissa tärkeitä taso-suorituksia. Tämän takia aloittelijan tasolla harrastaminen tuo helposti alemmuuden tunnetta. Kun esimerkiksi soitinta soittaa tässä iässä, siinä pitäisi olla jo lähes täydellinen. Nämä paineet luovat ajatuksen siitä, että on liian myöhäistä aloittaa uusi harrastus.

On hienoa, että nuoret harrastavat korkeatasoisesti, kilpailevat ja ovat määrätietoisia harrastuksissaan. Tässä hekti-

sessä yhteiskunnassa kuitenkin usein unohtuu, että harrastuksen ei tarvitse olla menestymistä. Jotakin voi harrastaa ihan vain siksi, että se on mukavaa. Esimerkiksi soitinta ei tarvitse hallita täydellisesti voidakseen nauttia soittamisesta. Kaikessa ei tarvitse olla täydellinen, ja kaikilla on lupa harrastaa haluamallaan tasolla. Alkeistasolla harrastamisessa ei siis ole mitään hävettävää, vaikka olisi jo lukioikäinen tai aikuinen. Missään elämän vaiheessa ei ole liian myöhäistä kokeilla uusia asioita.

”Usein unohtuu, että harrastuksen ei tarvitse olla menestymistä.”

Nuorten harrastaminen on tärkeää. Liikuntaharrastukset tukevat hyvinvointia monin tavoin: peruskunto pysyy yllä, tuki- ja liikuntaelimestö vahvistuu, unen laatu paranee ja hengitys- ja verenkiertoelimestön toiminta tehostuu. Lisäksi liikunta edistää henkistä hyvinvointia ja parantaa sosiaalisia taitoja. Liikunta kohentaa itsetuntoa ja auttaa tunteiden käsittelyssä. Taideharrastukset taas auttavat nuoria itsensä ilmaisemisessa ja luovan ajattelun kehittämisessä. Esimerkiksi musiikki vaikuttaa aivoihin myönteisesti. Soittaminen voi vähentää merkittävästi ahdistusta ja lisäksi parantaa muistia. Ylipäänsä harrastukset auttavat identiteetin ja itsetunnon kehittämisessä. Hyötyjen takia olisi tärkeää, että nuorilla olisi mahdollisimman matala kynnyys harrastusten aloittamiseen.

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Mä olin kerran kesätoissä
pankissa ja mä itkin joka
päivä"

"Milloin on Ariana Granden
syntymäpäivä?"

"Niillä palloilla on sovitut nimet:
Matti, Teppo, Seppo, Teppo.
Oho, Teppo tuli kahdesti. Teppo
alaindeksiin kaksi."

"Also on Tuesday and
Friday, we are exams."

"Once I'm done with physics
I'll start rapping: mc2 yo!"

"Tämän oppitunnin tulokset
olivat surkeat."

*pudottaa läppärin
maahan* "Kato näin
saadaan uusia läppäreitä!"

"Ootte kaikki jotenkin kauheen
lähellä. Tuntuu, että pitää mennä
piiloon."

"Älä huoli, en mä aio koskettaa sua."

"Siellä dokumentissa on Sir
David Attenborough vielä
nuorena, kunnon hottis."

"Vois lähtee kaljalle tän tunnin jälkeen."

IT'S MARCH, AND WINTER TURNS TO SPRING,
THE BIRDS IN THE TREES ALL START TO SING.
BUT IT SEEMS LIKE WINTER NEVER REALLY
CAME. I THINK WE ALL AGREE THAT IT'S
QUITE A SHAME!

YOU SLOSH THROUGH PUDDLES OF WATER
AS YOU'RE OUT ON THE STREETS.
YOU JUST WANT TO STAY IN BED,
JUST HIDE UNDER THE SHEETS.
IN THE MIRROR YOU ARE GREETED
BY A PALE AND TIRED FACE,
ON THE INSIDE YOU FEEL LIKE
SOMETHING'S OUT OF PLACE.

ALTHOUGH SCHOOL IS STRESSFUL,
YOU TRY HARD TO STAY TOUGH.
BUT WITH ALL THIS PRESSURE AND
DEADLINES, YOU FEEL LIKE IT'S
NOT ENOUGH...

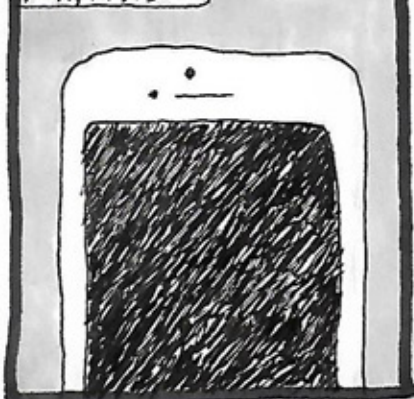
SOMETIMES YOU FEEL LIKE ALL THIS IS
TOO MUCH. YOU THINK ABOUT YOUR
FRIENDS WITH WHOM YOU BARELY
KEEP IN TOUCH:

WHAT DO THEY THINK OF ME?
THEY MUST THINK I'VE LOST MY MIND!
THEY MUST ENJOY BEING FRIENDS
WITH SOMEONE MUCH MORE KIND...

BUT ANOTHER DAY TURNS TO NIGHT,
AND WE ARE ALL STILL HERE.

AND WHO KNOWS?
SOMETIMES YOU MIGHT BE
SURPRISED...

... BY SOMEONE YOU HOLD
DEAR.

ALTHOUGH LIFE MAY SEEM DIFFICULT,
AND SOMETIMES LOOK LIKE A MESS,
FOLLOW THIS ADVICE, MY FRIEND:
TRY TO WORRY A LITTLE LESS!

Lotta P. -20